

Det er altså en situation, som ikke bare, selv om det kan være fornuftigt, kan løses ved at gøre forholdene bedre, men som skyldes den livssituation, som man er i. Man kan diskutere det sidste forslag, hvor vi tager stilling til afviste asylansøgere generelt, men med det her forslag stiller vi spørgsmålet: Skal de børn, som ikke på noget tidspunkt har anmodet om at blive placeret i et dansk asylcenter, som ikke har bedt om at blive født et sted, hvor man var nødt til at flygte og søge asyl i Danmark, som ikke har bedt om at være børn af afviste asylansøgere, bydes de vilkår? Er det rimeligt, at et af verdens rigeste samfund kun har det at byde på?

Det er jo det, som en stadig større andel af danskerne siger nej til. Det er ikke rimelige vilkår. Og det er måske også det – i virkeligheden tror jeg måske, at det i hvert fald især er det – der påvirker flertallet til gradvis at lade sig presse til at lave forbedringer.

Så vil jeg godt sige, at integrationsministeren starter med her fra Folketingets talerstol at sige: Vi gør, hvad vi kan. Det synes jeg er en flot sætning: Vi gør, hvad vi kan. Jeg synes bestemt ikke, den har nogen – *nogen* – rimelig sammenhæng med virkeligheden. Men med hensyn til det med at gøre, hvad man kan, kan man sige, at det naturligvis kunne være at vælge at gøre det, som man gør her. Og så går ministeren videre og siger: Jeg er heldigvis glad for den SFI-rapport, som viser, at asylbørnene generelt set har det godt.

Jeg vil bare sige, at jeg går ud fra, at der er henvist til den af satspuljen finansierede SFI-rapport, som de fleste af os har læst, tror jeg. Og jeg må konstatere, at man ikke har nået at læse meget af rapporten, hvis man mener, at det er den endelige konklusion. Her har man altså taget 20 journaler ud og kigget på, hvad vilkårene for de her børn er, hvoraf de 14 familier har boet i et asylcenter i 2 år eller mere. I 13 af de 14 familier er der oplysninger om fysiske eller psykiske lidelser hos forældrene med brug af psykofarmaka og/eller smertestillende medicin.

Kl. 15.25

Jeg vil gerne citere fra rapporten, helt nøjagtigt fra side 12:

»For børnene betyder forældrenes sygdom, at familier, der ved ankomsten blev karakteriseret som velfungerende, efter to, tre, fire eller fem års ophold er brudt sammen. Nogle børn får et voksent ansvar, fx for pasning af yngre søskende, og ser ud til stort set at kunne tackle dette, andre børn får forskellige psykiske problemer eller ad-

færdsproblemer og i en enkelt af de 13 familier er kommunen involveret i at finde en relevant indsats efter principperne i Lov om Social Service.«

Er det at gøre, hvad vi kan, at acceptere den udvikling og ikke ville tage det afgørende skridt og sige: Her sætter vi barnets tarv forrest? Det er bestemt ikke at gøre, hvad vi kan, og det er lidt pinligt at tage SFI-rapporten til indtægt for, at alt er ganske udmærket i de danske asylcentre.

Så vil jeg sige til hr. Søren Krarup, der var fuld af spørgsmål, at jeg svarede meget præcist på spørgsmålet om, hvorvidt vi ønsker, at de her børn skal tvangsfjernes. Svaret er meget klart. Det står i beslutningsforslaget, at de lovforslag og administrative ændringer, der skal foretages, skal sikre, at ingen børnefamilier skal tilbringe mere end 6 måneder i et asylcenter – ingen børnefamilier. Det er svaret til hr. Søren Krarup. Vi ønsker ikke en lovfæstet tvangsfjernelse af alle asylbørn, det turde være indlysende, men det står så for en sikkerheds skyld også lige i forslaget.

Så kunne jeg godt – og det vil jeg så undlade – polemisere længe over, at Dansk Folkeparti i dag forsøger at skræve over det synspunkt, at man på den ene side var blødsøden og hyklerisk og gav efter for forældrenes pres, hvis man gav mere plads, samtidig med at man på den anden side står her i dag og er glad for, at der nu gives mere plads, men ikke synes, at man så selv er blevet blødsøden.

Jeg vil gerne gøre det, hr. Søren Krarup ikke selv vil, nemlig komplimentere Dansk Folkeparti for at have blødt op, komplimentere Dansk Folkeparti for et eller andet sted i dybet at have fundet en smule humanisme over for de her familier og for de børn og have blødt op. Jeg synes da, at jeg skal rose, når der er grund til det, og selv om hr. Søren Krarup ikke vil iklæde sig selvros – og det er måske også en slags dyd – så vil jeg gerne her fra Folketingets talerstol komplimentere. Man skal have lov at skifte standpunkt, og jeg er glad for, at Dansk Folkeparti har blødt op i den her sag.

Til gengæld er jeg svært ked af, må jeg sige, at Det Konservative Folkeparti – det har vi nu oplevet før – sammen med Socialdemokratiet er på faneflugt fra tidligere synspunkter i den her sag. Det er ærgerligt. Det er den gale vej at gå. Tiden er netop nu kommet til generelt at sætte et øvre loft, som vi foreslog sidst, og som minimum og som princip da i hvert fald at gøre det, når det drejer sig om børnefamilier, hvor vi har doku-